

BLUMENTÁL

Ročník XXI

Číslo 3

Marec 2010

KTO CHCE ÍŠŤ ZA MNOU...

Každé obdobie v cirkevnom roku má svoj špecifický charakter. Aj pôst. Je to čas zmiere-
nia, čas modlitby, čas, v ktorom počúvame z úst kazateľov slová ako asketika, zriekanie,
sebazaprenie, obeta, pôst, kríž. Slová, ktorým sa však dnešný človek skôr vyhýba azda aj
preto, že nie sú preňho príťažlivé, že im nerozumie. A tak ich posúva do stredoveku. Veď
život si treba užívať, nato sme tu! Načo sa obetovať, niečoho zriekať, trápiť sa nejakými se-
bazapreniami. Dnešný človek tieto pôstne ponuky chápe ako znak slabosti a nemoder-
nosti.

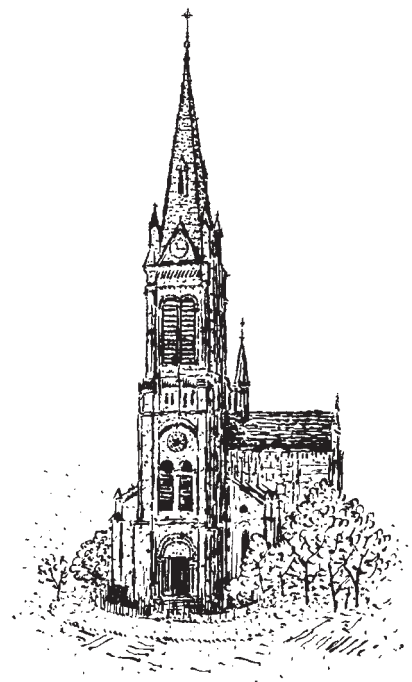
Určite je dôležité uvedomiť si, že celá askéza, obetovanie sa, sebazaprenie, kríž, to všet-
ko sú len prostriedky na našej ceste za Kristom, prostriedky, ktoré nám majú pomôcť lie-
čiť náš egoizmus, pýchu, choré návyky, závislosti. Ponúkajú sa nám zvlášť v pôste, aby
rástla naša osobnosť - morálna, charakterová i duševná. Teda nie sú cieľom. Majú nám
pomôcť posunúť sa bližšie k Bohu i k ľuďom. Zároveň nemáme zabúdať, že modlitba, pôst
i almužna uskutočňované bez lásky sa stávajú len prázdnu formalitou. Tak ako nás Kris-
tus vykúpil z lásky, tak máme na túto Ježišovu obeť odpovedať i my. Veď vieme, že sme
sa narodili s dedičným hriechom, a tým bola narušená harmónia v človeku. Preto, ako pí-
še známy teológ Y. Congar: „Nemôže byť nijaký vyšší život, ktorý sa zakladá na odriekani
a smrti, nijaká obnova, pri ktorej by nemuselo zmiznúť niečo staré. Správny poriadok me-
dzi prirodzenosťou a milosťou je zaiste harmónia. Stvoriteľ tento poriadok chcel a Spasi-
teľ ho obnovil. Ale tomuto správne poriadku prekáža hriech, ktorý vyžaduje vykúpenie
skrze kríž. Všetko, čo Boh stvoril, je dobré. Hriech však vniesol do tvorstva neporiadok.
A Kristus nás vykúpil z hriechu svojou smrťou i zmŕtvychvstaním. Tieto riadky musím
harmonicky zaradiť do celého názoru na duchovný život, na pôst i askézu.“

Kresťanstvo, samozrejme, nie je teológiou smútku, tvrdých obiet a utrpenia. To by sme
boli čudní nasledovníci Ježiša Krista. Veď on sám povedal: *Ja som prišiel, aby mali život
a aby ho mali v hojnosti* (Jn 10, 10). Boh nás nechce ukracovať o radosť, slobodný život
a úprimnú lásku. To len my možno potrebujeme prehľbiť svoje znalosti o Bohu, pozorne
zachytávať volanie jeho lásky a pripraviť svoje srdcia, aby pohotovo odpovedali. Niekedy
dokonca cítíme, že by sme mali robiť viac pre Boha a odpovedať mu láskou i ochotou.
A to je podstata pôstnej praxe, pôstnej obnovy. Aj sám Kristus prejavil vrchol svojej lásky
obetou za nás na kríži. Teológ Congar pokračuje: „Možno by bolo pre nás ľahšie, keby si
Ježiš zvolil inú cestu vykúpenia človeka, ale Boh vie, čo je pre nás správne. Tak ani naša
cesta za ním nebude iná. Tieň kríža dopadá na naše životy, tak ako dopadol na jeho život,
no Vykupiteľ neprišiel priniesť nové utrpenie na svet, ale nádej a lásku. Jeho kríž sa stal
svetlom víťazstva. On berie na seba i naše kríže.“ Jedna modlitba z krížovej cesty znie tak-
to: *Ježišu, z lásky ku mne si doniesol kríž na Kalváriu. V tvojom milosrdenstve mi daj, aby
som trpel a umrel s tebou.* K tomu americký profesor teológie E. J. Cuskelly dodáva: „Tieto
a podobné modlitby musíme správne chápať. Nemodlíme sa, aby sme mohli trpieť a zo-
mrieť. To musíme aj tak, či chceme alebo nechceme. Modlíme sa, aby sme vedeli uniesť
svoje utrpenie a privítali smrť v spojení s Kristom, aby nás skrze utrpenie a smrť jeho lás-
ka pozdvihla do večného života. Kristus nám nepovedal, že máme vziať jeho kríž. Pove-
dal, že máme vziať svoj vlastný a ísť za ním: *Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vez-
me každý deň svoj kríž a nasleduje ma* (Lk 9, 23). Kristov kríž neleží na našich pleciach,
ale náš kríž ležal na jeho pleciach: *Obetoval sa, pretože sám chcel* (Iz 53, 7). On ako Boží
Syn vzal na seba ľudskú prirodzenosť s jej telesnou slabosťou, schopnou zomrieť, vzal na
seba poslanie obetovať sa za spásu ľudí.“ Tak máme byť Bohu za čo vďační. Tento teológ
zároveň dodáva: „Človek dosahuje plný rozvoj svojej osobnosti, keď zabúda na seba, keď
zapiera svoje ja, keď umiera v sebe. To je nepretržitý proces, ustavične vyžadovaný láskou
a úctou k druhým osobám. Pokrok v dozrievaní osobnosti je pokrok v sebazapieraní. Ten-
to osobný rozvoj vo všetkých stupňoch vyžaduje zriekanie sa našich želaní, túžob, záľub,
brzdění našich pudov, ovládanie citov, prekonávanie strachu a úzkosti, keď treba prijať
zodpovednosť.“

Trochu úprimného uvažovania ukáže, nakoľko je toto sebazaprenie neoddeliteľnou sú-
časťou ľudského rozvoja. Kedykoľvek to niekto nechce uznať, odmieta skutočnosť, že ľud-
ská prirodzenosť je nedokonalá a oslabená. Obeta a sebazaprenie sú prítomné v každom
živote. Nie je to niečo, čo k nemu pridalo kresťanstvo. Sú to nutné kroky pre hriechne, ego-
centrické ľudstvo, aby si prebojovalo svoju cestu späť k Bohu.“

Na záver vám, milí blumentálci, prajem požehnaný a zmysluplný pôst, aby ste tento čas
správne a plnohodnotne využili na očistenie svojich vzťahov s Bohom, s ľuďmi, aj v sebe,
aby vaše srdcia pocítili, že Ježiš svojou vykúpiteľskou smrťou a zmŕtvychvstaním zvíťazil
nad našimi ťažkosťami a hriechmi, aby ste objavili silu a krásu jeho kríža.

Váš farár Andrej Fordinál

*Lud Boží nech sa rozplýva
v prejavoch vďaky za spásu!
Chránia ho kríža ramená,
čo trónom smrti otrasú.*

*Hľa, spievod spieva Kristovi:
„Hosanna“. Sláva, nech žije.
Cestu mu čerstvým vetvovým
paliem a olív pokryje.*

*Nuž nebeskému Kniežatú
vyjdime aj my naproti
s palmami v rukách, každý nech
zo srdca spev mu zanóti.*

*Nech jeho milosť chráni nás
v živote krehkom, neistom,
aby sme plní vďačnosti
kráčali verne za Kristom.*

*Buď sláva večná Otcovi,
jeho milému Synovi
i Duchu Tešiteľovi,
čo všetko v láske obnoví. Amen.*

Liturgia hodín,

hymnus cez deň na Kvetnú nedeľu

JOZEF, NEBOJ SA VZIAŤ SI MÁRIU...

Božie cesty sú nevyspytateľné, a Boh niekedy aj mimoriadnym spôsobom zasiahne do života človeka. Urobil tak aj na prelome Starého a Nového zákona, keď naozaj mimoriadnym spôsobom ponúkol Jozefovi a jeho snúbenici Márii mať účasť na veľkolepom pláne záchranu ľudstva po zlyhaní človeka v Raji. Veriacim, ktorí poznajú liturgický kalendár, zaiste netreba pripomínať, že v marci si každoročne okrem slávnosti svätého Jozefa (19.) pripomíname aj slávnosť Zvestovania Pána (25.). Naoko dve odlišné udalosti, ktoré však spolu úzko súvisia. Veď bez Zvestovania a Máriinho *Fiat* by nebolo ani Jozefovej poslušnosti a vnímavosti na Boží hlas.

Veľa sme si na stránkach nášho časopisu prečítali a v kázňach vypočuli o Svätom Jozefovi, no zdá sa, že napriek tomu o ňom veľa nevieme. Jeho osoba je akoby zahalená závojom, a svätopisci nezachytili ani jedno jeho slovo. A predsa má svätý Jozef významné miesto v živote Ježišovej matky i samého Ježiša, veď bol hlavou rodiny, v ktorej sa narodil, vyrastal, žil a pracoval.

Čo nám teda Sväté písmo hovorí o Jozefovi, o jeho postojoch a konaní v čase, v ktorom sa udiala azda najvýznamnejšia udalosť v histórii ľudstva, keď sa Slovo sta-

lo telom, keď Ježiš začal svoj pozemský život? Jozef, potomok Dávidovho rodu, pochádzal z Betlehema, žil a pracoval v Nazarete ako tesár. Niektoré obrazy predstavujú Jozefa ako staršieho muža pri mladučkej Márii. No ako hovorí páter *Rajmund Ondruš S.J.* vo svojej knihe *Dosiahli cieľ*, neopodstatnene. Predpokladá, že Jozef bol mladý muž, vekove primeraný svojej snúbenici, že s Máriou tvorili nábožný pár, ktorý mal všetky predpoklady pre šťastný rodinný život. Boh však mimoriadnym spôsobom zasiahol do ich plánov, keď poslal anjela Gabriela, aby zvestoval Jozefo-

vej snúbenici, že Boh si ju vyvolil za Matku svojho Syna.

A keď Mária dala Bohu svoje *fiat* bez vedomia a schválenia snúbenca, Jozef ju neodvrhol. Aj keď bol zranený zdanlivou neverou svojej snúbenice, nekonal nerozvážne. Chtiac ju chrániť pred potupou, zamýšľal ju tajne prepustiť. Predovšetkým pre tento jeho postoj ho Cirkev nazýva spravodlivým. No Jozef bol aj vnímavý na Boží hlas, bol voči nemu poslušný, ako to dokazujú viaceré známe okolnosti jeho života: Vzal si Máriu, svoju manželku, zachránil Ježiša pri úteku do Egypta, vrátil sa s ním do Nazareta (budú ho volať Nazaretský), hľadal s Máriou dvanásťročného Ježiša... Viac nevieme. Nevieme ani kedy zomrel. Isté je však to, že do svojej smrti stál blízko Márie a Ježiša.

A práve tieto jeho vlastnosti – spravodlivosť, vnímavosť na Boží hlas, poslušnosť, vernosť, starostlivosť o rodinu môžu byť pre nás všetkých vzorom aj dnes. X.D.

STAL SA POSLUŠNÝM AŽ NA SMŔŤ

Ježiš Kristus, hoci má božskú prirodzenosť, nepridržal sa rovnosti s Bohom, ale zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu, stal sa podobný ľuďom... (Flp 2, 6). V duchu týchto vzácnych slov apoštola Pavla a pri pohľade na ukrižovaného Krista stojíme vždy pred veľkým tajomstvom. Prečo si všemohúci Boh, Pán neba i zeme a Stvoriteľ sveta zvolil takýto spôsob záchranu človeka, keď sa to mohlo stať jediným zásahom jeho vôle? Veď tak stvoril vesmír, prírodu i človeka. Povedal a stalo sa... Prečo išiel až tak do krajnosti?

Vieme, že už príchod Ježiša Krista na svet, keď prijal ľudskú prirodzenosť, bol prejavom nesmiernej Božej lásky. Boh sa takto až nepochopiteľne priblížil k človeku ako jeho Vykupiteľ, možno i preto, aby si s ním mohol každý budovať osobnejší vzťah. Židia od začiatku svojej existencie túžili po tom, aby im Boh bol nablízku, aby bol uprostred nich, sprevádzal ich na ceste do zaslúbenej zeme, aby sa o nich staral a ochraňoval ich. A tak archa zmluvy i oblak nad nimi boli viditeľným znamením Božej blízkosti. Najvznešenejším dôkazom bol, samozrejme, Jeruzalemský chrám.

No Boh ostával svojmu národu tajnou a nekonečnou bytosťou, ktorá vzbudzovala strach a veľkú bázeň. Proroci ohlasovali, že pride Mesiáš a Záchranca, ktorý zachráni svoj ľud a priblíži sa k nemu. Kristovi súčasníci však netušili, že Božia láska vezme na seba podobu chudobného dieťaťa, potom obyčajného muža bez vzdelania, potulného kazateľa, ktorý sa bude priateľiť s hriešnikmi a odvrhnutými ľuďmi, ktorý bude otvorený pre každého človeka... Čakali iného Mesiáša. A tak aj jeho zdanlivá prehra pred Pilátom bola v úplnom rozpore s ľudskou logikou a predstavami o Vykupiteľovi. Boh sa v osobe Ježiša Krista ponúkol ako nekonečná obeta za celý svet.

Ježiš prijal na seba všetku zlobu sveta na uzmiernenie s Otcom. Môžeme povedať, že takto bol zároveň solidárny najmä s trpiacimi, zvlášť s tými, ktorí nechápu zmysel svojho utrpenia a svojej skúšky. Ježiš na kríži sa tak stal blízkym nespravodlivo od-

súdeným, ľuďom postihnutým nevyliciteľnou chorobou, mužom a ženám z rozpadnutých rodín, mladým ľuďom, ktorých nikto nemá rád, obetiam vojen, násilia a vrážd. V Ježišovi Kristovi má tak každý človek svoju cenu a dôstojnosť!!! Nikto z ľudí sa nemusí cítiť vylúčený z tejto univerzálnej Ježišovej lásky, pretože on dal zmysel každej ľudskej bolesti a zároveň ukázal, že tie nespočetné osobné kríže pri-

Štyridsaťsedem členov Rady Európy vyslovilo nesúhlas s rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva o odstránení krížov v talianskych školách. Podľa záverečného rozhodnutia Konferencie Rady Európy súd nemá kompetenciu zasahovať za hranice vymedzené Európskou komisiou o ľudských právach, teda ani do otázok týkajúcich sa národných tradícií a kultúr, kde patrí aj prípad krížov.

Podľa TK KBS z 22. 2. 2010

jaté a nesené s ním sa môžu stať kľúčom, ktorým sa otvára človeku nový život v Bohu – v okamihu vzkriesenia. Veď kto iný môže dať nádej napríklad mladej umierajúcej matke, alebo človeku zranenému po autonehode?

Redemptorista páter Zemánek píše: „Všetci tí, ktorí ako Šimon Cyrenejský dostali nechcený kríž na plecía, nejdú len za svojou kalváriou, ale i k hrobu vzkriesenia, k radostnému stretnutiu s Ježišom! Túto nádej a silu v najrozmanitejších skúškach života nám môže dať len a len viera vo veľkonočné víťazstvo. Druhým pohľadom na ukrižovaného Krista a na jeho utrpenie je skutočnosť, že on toto utrpenie dobrovoľne prijal za naše hriechy, stal sa poslušným až na smrť na kríži. Teda nijaký fanatizmus. V celej jeho obete sa nám tak predstavuje veľkosť a tragédia ľudskej zrady. Keby sme si viac uvedomovali, čo všetko Ježiš pre nás musel vytrpieť, asi by sme sa neodvažovali ho tak ľahko zraňovať a zarumcovať našimi hriechmi“.

Spomínaný redemptorista pokračuje: „Koľko utrpenia by sa zmenšilo v našich rodinách a mestách, keby z nich vymizli hriechy, často až do neba volajúce. Spory, osočovania, utrpenia nevinných detí, vojny, zneužívania nebyvajú dielom slepeho „osudu“, ale výsledkom ľudskej zloby, nerešpektovania Boha a svedomia. Slzy nevinných a Kristova krv budú žalovať pred spravodlivým Bohom na všetkých, ktorí nimi pohrdali. Kríž je dnes pre nás výzvou, aby sme nezväčšovali Kristovo utrpenie svojimi hriechmi... No on ďalej prežíva bolesť vo svojej Cirkvi, v chorých a opustených a prosí nás o účinnú solidaritu so všetkými, ktorí sú mu takí blízki! Kríž nás tak učí mať cit na hriech a ľudské utrpenie. Budme teda citlivejší a vnímavejší...“

Andrej Fordinál

ŽIVOTNÉ STROSKOTANIE - NOVÁ ŠANCA

Z času na čas sa v živote prihodí, že človek stojí nad troskami svojho životného diela. Všetko, pre čo žil, je zrazu kdesi preč a to býva neraz tá najťažšia chvíľa. Sú však aj menšie sklamaní, keď človek badá, že dobre myslené veci sa obrátia proti nemu samému. Aj vtedy môže prežiť sklamanie a bolesť. Pozrime, koľko bolesti a trpkosti je v jedinej vete, ktorú vyslovil Peter po neúspešnom rybolove: *Učiteľ, celú noc sme sa namáhali a nič sme nechytili...* Ale Ježiš v Petrovom prípade dáva direktívu a hovorí: *Choďte a spustite siete.*

Je to veľmi nádherná reakcia a mohli by sme sa k tomuto evanjeliómu príbehu vrátiť najmä vtedy, keď je nám ťažko, keď v duši i v živote sme na dne, keď cítime, že všetky naše skúsenosti, všetka naša životná sila, všetky profesionálne znalosti, pre ktoré nás možno druhí obdivovali, sú nám nanič. Jednoducho, keď ručička našej životnej gradácie ukazuje, že sme na nule. Najmä vtedy môže byť spomienka na túto scénu z evanjelia (Lk 5, 1 - 11) novým začiatkom, lebo cítime, ako práve v takýchto chvíľkach býva Pán blízko človeka. Totiž medzi riadkami tohto textu evanjelia môžeme čítať ohromnú pravdu, že **priepasť ľudskej slabosti priamo provokuje a vyvoláva zásah Božej všemohúcnosti a dobroty.**

Evanjelium, ako väčšina príbehov, ktoré Ježiš predstavuje, má okrem aktuálneho, teda skutočného významu aj význam symbolický. Ježiš sa stretá s Petrom a môžeme si všimnúť, ako sa celá táto scéna odohrala, ako koná jeden aj druhý. Už skutočnosť, že si Ježiš vybral Petrovu loďku, je veľmi výrečná. Cirkvev v tom vždy chápala Petrovo vyznačenie. Stalo sa to pri rybolove a Ježiš na inom mieste v evanjeliu prirovnáva Božie kráľovstvo k sieti, do ktorej sa zachytáva množstvo rýb. To jasne hovorí o Cirkvi, o Božom kráľovstve. Všimnime si teda rozhovor Ježiša s Petrom a to, ako Peter odpovedá na Ježišovu ponuku.

Ježišova rada nebola rada profesionála. Ježiš nebol rybár, no Peter ako rybár vedel dokonale zhodnotiť, čo sa odohralo, keď Pána poslúchol: V tej chvíli si uvedomil svoju hriechnosť, padol pred Kristom na kolena a vyznal: *Pane, odíď odo mňa, lebo som hriešny človek.* A práve v tomto momente, keď si uvedomil svoju nehodnosť stáť pred Božou tvárou, Ježiš z plnosti a hĺbky svojej božsko-ludskej bytosti ho poveril tým najvyšším úradom a úlohou, a slovami *Neboj sa, odteraz už budeš loviť ľudí*, mu naznačil jeho budúcnosť. Napriek tomu, že Kristus vo svojej prozreteľnosti videl Petra nielen v túto chvíľu ako človeka priznávajúceho si svoju slabosť, ale aj ako človeka, ktorý si svoju slabosť nebude chcieť priznať a bude kričať - nie, Pane, ty nesmieš zomrieť! Vidí ho ako človeka, ktorý povie - tak podme tá a umrime s ním. Vidí ho aj vo chvíli, keď Peter spí a Ježiš sa potí krvou v Getsemanskej záhrade. Kristus vo svojej prozreteľnosti už vtedy vedel, že z výšky kríža bude darmo pátrať po Petrovej tvári, že ho nenájde medzi vernými, že Peter ho zaprie a schová sa ako pes, keď ho bijú. To všetko Ježiš videl a pretrpel už v tú chvíľu. Videl celú Petrovu cestu, a Peter napokon vyznaním a priznaním si svojej biedy je schopný prijať na ramená toto nesmierne vyznačenie.

To je to hlavné, čo tento evanjelióvy prí-

beh prináša - posolstvo Božej veľkosti, ktoré ráta s ľudskou slabosťou. Ako Kristus kráčal po zemi v ošúchanom všednom odevu chudobného človeka, tak kráča dejnami oblečený vo svojom mystickom tele - Cirkvi - poznačenom ľudskou slabosťou a hriechnosťou.

Ježišov a Petrov príbeh - to sú dejiny Cirkvi znázornené v celom rozsahu, poznačené aj ľudskou slabosťou, a predsa sú to a budú dejiny spásy vpísané do slabosti človeka a tých, ktorým Kristus zveril tú úlohu. Pretože hriešnika Petra vystriedal ďalší a ďalší hriešnik, a každý počul to Ježišovo: *Zatiahni na hlbínu.*

My dnes napriek slabostiam chceme vidieť tú Božskú stránku Cirkvi a nechceme sa dať myliť, lebo dnešný svet zvlášť poukazuje na to a bičuje Cirkvev, že páchala zločiny. Niekedy počujeme - pozrite na svojich kňazov, akí sú, a je smutné, že nie vždy je to len zo strany nepriateľov. Veriaci človek sa v zamestnaní, vo filmoch, ale aj v histórii môže stretnúť s tým, čím sa naozaj nedá pochváliť. My však chceme aj vďaka evanjeliu vidieť, že Kristus je v Cirkvi prítomný, že ju neopúšťa a že ju stále posväčuje. A Cirkvev ostáva tým miestom, kde sa rozdáva posvätenie, ostáva svätou vďaka Kristovi, napriek všetkým ľudským zlyhaniam. Že je to naozaj tak, vidíme v opísanom stretnutí Ježiša s Petrom. Kristus Petra nepranieroval. Mohol mu povedať - si hriešnik, a poriadny, a ešte horšie veci porobíš. Kristus však celú situáciu ani nezľahčoval. Nehovoril Petrovi - nie si až taký zlý, ale zjavil mu svoj zámer. Veril mu práve preto, že sa priznal. A tak to je aj v Cirkvi. Sme pozvaní veriť v to mystérium - tajomstvo Cirkvi, že vždy je tu účinné a mocné Kristovo slovo. Že vždy v sebe nesie božský prvok. Pre nás je dôležité, aby sme sa počuli. Boh nám dáva výzvu a ak sa jej chytíme, svoj sľub vždy splní. Chce to práve tú nesmiernu dôveru a vyznanie vlastnej slabosti. Hĺbka ľudskej biedy volá po tej druhej hĺbke, hĺbke Božieho milosrdenstva a dobroty.

Použijem možno trochu drsný príklad, verím, že to bude na dobro veci: Aj v tej najkrajšej záhrade, aj v tom najkrajšom parku môžeme nájsť miesto, kde sa odkladajú odpadky a robí sa z nich kompost. Niekedy, samozrejme, aj toto miesto treba

upraviť, prehrabať, ošetriť. Ale bolo by ne-normálne zastaviť sa a začať nad tým du-mať. Myslím si, že človek skôr pozerá na krásu záhrady, zameriava sa na to, čo je pekné. Bude si všímať krásne strihané línie drevín, krikov, kvetinové záhony..., no keď pustíte do takej záhrady prasiatko, vyhľadá si práve to smetisko, tam si ľahne, bude v ňom rýpať. Kiež by sme sa nedali nikdy pomýliť tými, ktorí sa s úľubou rýpu len v špine.

Toto je súčasne odpoveď tým, ktorí obhajujú skutočnosť, že neprístupujú k sviatostiam. Niekedy počúť: „Medzi takých chodíš nebudem, veď tí, čo pravidelne chodia na spoveď, sú najhorší ľudia.“ Možno v tom je aj kus pravdy, neplatí to však o všetkých. Takéto tvrdenie prehliada práve tú myšlienku, že vždy ostávame Cirkvou hriešnikov, slabými ľuďmi. A možno keby k sviatostiam neprístupovali, boli by ešte horší. V tomto Božom slove nachádzame aj odpoveď na tvrdenie, že: „Nechodím na spoveď, lebo stále opakujem tie isté hriechy. Pozitívne je, že sa nedopúšťam nových, ale práve vedomie, že znova a znova sa priznávam k tej istej vine, môže vo mne budovať vedomie hriechnosti, svojej slabosti, a to nás pred Bohom oslobodzuje. To nám dáva schopnosť prijať Božie milosrdenstvo a odpustenie. To v nás vytvára tú priepasť slabosti, ktorú Boh čaká. Na to sú potrebné aj pády, preto je naozaj potrebné niekedy sa dostať do tej špiny života a povedať si: „Pane, ja tu nemám pri tebe čo hľadať.“ Vtedy udrie hodina milosrdenstva a človek spozná sám seba.

Mierou našej svätosti nie je miera našej spokojnosti. Dokonale to ilustruje život farizejov. Keď počujeme slovo farizej, obyčajne si myslíme, že je to podlý človek. Farizeji boli elitou v spoločnosti židovského národa - horlili za zákon, čiže boli najlepši. Modlili sa, každý si ich uctil, zákon spĺňali do písmena, niekedy dokonca robili viac, ako im zákon prikazoval, a predsa im Kristus hovorí: *vy obielené hroby.* Teda nie to, čo o nás druhí povedia, ale pokora a uznanie vlastnej nehodnosti v dôvere pred Bohom nás robí v Božích očiach milými. Preto je dobré spovedať sa. Prečo svätí hovorili, že sú najväčšími hriešnikmi? Malí azda na svedomí najväčšie zločiny? Nie, ale čoraz väčšmi prežívali vedomie vlastnej hriechnosti a nehodnosti. A práve to nás pred Bohom otvára pre prijatie odpustenia.

Preto tí, čo žijú s výhovorkou: „Nejdem na omšu medzi zlých“, alebo tí, čo sa vyhovárajú: „Načo sa spovedať, aj tak som stále taký istý“, dostávajú odpoveď v stretnutí Krista a Petra. Keď uznáme svoju hriechnosť, vtedy nás Kristus obdaruje úlohami, lebo až potom nám konečne môže veriť, že sme v pokore pochopili vlastnú nehodnosť a hriechnosť. Takto napríklad môžeme potom prijímať Božie slovo z úst kňaza, ktorý nám práve nevyhovuje.

Cirkvev je svätá vo svojom zakladateľovi v Ježišovi, v Bohu. Svätá v dare milosti, ktoré ponúka, svätá v slove, ktoré hlása. Boh svoju Cirkvev neopustí. Sľúbil jej asistenciu Ducha Svätého do konca čias. Takto sa môžeme postaviť k minulosti, ale aj k prítomnosti a budúcnosti.

Marián Bér

ČLOVEK FASCINOVANÝ HRIECHOM

„Spovedám sa Bohu i Vám, otče duchovný, že som od poslednej spovede spáchala tieto hriechy: chodím každý deň na svätú omšu, modlím sa, robím si prvé piatky, nič vážne som nespravila za posledné obdobie, na viac hriechov si nepamätám.“

„Spoved? Načo? Ja hriechy nemám. Nikoho som nezabil, nikoho som neokradol.“

Dva rozličné príklady toho istého dokonalého bezhrišneho života. Dnešný človek vníma akési zvláštne desatoro, ktoré pozná len: nezabiješ a nepokradneš. No aj to s množstvom výnimiek:

- potrat – to nie je vražda, je to len umele prerušenie tehotenstva,
- eutanázia – to nie je vražda, to je len dôstojná dobrá smrť,
- klamstvo – nie, je to zábava, biznis, politický zápas,
- voľný sex – je to ľudská prirodzenosť, moja podstata,
- ohováranie – veď hovorím pravdu,
- osočovanie – to je rebrík, ktorým sa dostanem vyššie,
- hnev – to mám v povahe, nemôžem za to, tí druhí sú na vine,
- pýcha – je to hrdosť, sebarealizácia,
- lenivosť – treba si aj oddýchnuť,
- obžerstvo – žijem len raz, nebudem predsa hladovať.

A nakoniec má človek po ruke vždy ešte oslobodzujúce: „*Veď všetci to robia, tak čo.*“

Skúsme sa zamyslieť nad tým, či je to naozaj tak, či je dnešný človek naozaj taký dokonalý a bezhrišny, alebo je natoľko fascinovaný hriechom, že ho ani nevidí. Vychádzame z časti Svätého písma, predpokladám, chronicky známej. Je to časť z knihy Genézis, ktorá hovorí o pokúšaní a hriechu prvého človeka – Adama a Evy. V tejto časti vyslovuje zlý duch dve vety. Exegéti zdôrazňujú genialitu prvej z nich, ktorá spočíva v dokonalosti zamaskovania cieľov a úmyslov zlého ducha, ktorý vyzerá ako ten, čo túži po nejakých informáciách: *Naozaj povedal Boh: „Nesmiete jesť z nijakého rajského stromu?“* Chybou prvého človeka, ale rovnako aj našou je, že sme ochotní pristúpiť na dialóg so zlom. Satan tu vystupuje akoby Boží obhajca: „Veď Boh nie je predsa nelogický. Prečo by stvoril celú záhradu plnú stromov, a potom by ste ju nemohli využívať?“ Genialitou je, že na jednej strane diabol vystupuje ako Boží obhaj-

ca, no na druhej strane touto vetou Boha obviňuje, čím sa snaží človeka od neho oddeľiť. A Eva odpovedá. Ako? V podstate to tiež vyzerá, akoby chcela obhajovať Boha, no v tejto obhajobe používa dve klamstvá. „No jasné, Boh nie je nelogický. Môžeme jesť zo všetkých stromov v záhrade okrem toho, ktorý je v strede raja. Toho sa nemôžeme ani dotknúť, lebo inak zomrieme“ (porov. Gn 3, 1 – 7).

Prvé klamstvo spočíva v umiestnení stromu, či v samotom strome. Boh človeku nedovolil jesť zo stromu poznania dobra a zla, o ktorom nevieme, kde bol v rajskej záhrade umiestnený. V jej strede bol strom života. Za druhé – nemohli z neho jesť, o dotýkaní nikto nehovoril, to si už človek len domyslel. Boh nepotrebuje ani našu obhajobu, ani obhajobu zlého ducha. Často aj my sami vystupujeme v úlohe „Božích obhajcov“, keď pristupujeme na klamstvá a kompromisy, ktoré sa neskôr stávajú príčinou našich pádov. Klamstvo plodí klamstvo. V rozhovore človeka so zlom a so Zlým, môžeme nájsť pre nás dôležitý mechanizmus, ktorý účinkuje v pokušení. Na jednej strane sa zakázaná skutočnosť hriechu nachádza uprostred záhrady, v strede života, v centre ľudských želaní a myšlienok – človek sa svojou podstatou na všetkých úrovniach usiluje dosiahnuť naplne svojej vášne –, no na druhej strane bolestne zažíva, že sa tejto skutočnosti nemôže ani dotknúť. Takto sa teda vytvára mechanizmus žiadostivosti a hriechu, ktorý človeka vháňa do napätia. Človek žijúci o žiadostivosti stojí medzi nesplniteľnou vášňou a absolútnym zákazom dotknúť sa zakázaného ovocia.

Treba si však všimnúť, že predmet akejkoľvek našej vášne je vo svojej podstate dobrý. Je totiž Božím darom. Peniaze, alkohol, moc, pôžitok, sex, kariéra, ambície – to všetko sú skutočnosti, ktoré sú vo svojej podstate dobré, ak sa užívajú v súlade s Božou vôľou. Vtedy slúžia človeku na dobro, pretože sú darom Boha. Zlo prichádza vtedy, keď človek tieto skutočnosti

absolutizuje, povyšuje nad Boha. V hriechu teda všetko podriadujeme tejto hodnote. Dôležité je uvedomiť si, že je dovolené dotýkať sa ich, ale pri ich užívaní musíme mať na pamäti, že sú Božím darom (alkohol – zlo, hriech – sex).

Ako sa teda vyrovnávať so svojou žiadostivosťou a vášňou? Túto akúsi traumou môžeme prekonať len získaním čoraz väčšej slobody od všetkých stvorených skutočností. Veď práve diabol je ten, kto nás chce o slobodu obrať. Stačí sa pozrieť na jeho druhú vetu. Kým tá prvá bola geniálna, tá druhá je obyčajným klamstvom. Najprv je akoby obhajcom, no hneď nato je Božím žalobcom. Podobne však postupuje aj vo vzťahu k človeku: najprv predstiera obranu jeho i jeho slobody, ale len preto, aby sa vzápätí po hriechu stal jeho žalobcom. Ak sa človek poddáva vášni a žiadostivosti, stáva sa teda pomaly obžalovaným otrokom a nenachádza sa v ňom ani kúsok slobodného územia. No vašeň ostáva v strede našej záhrady, v našom strede. Bezradnosť v pokušení a hriechu nás môže oslobodiť z naivnej predstavy, ktorá nás vedie k domnienke, že by sme sa sami mohli oslobodiť od hriechu. K zápasu s hriechom nepostačí len ľudské úsilie. Je potrebný prílív sil zvonka. Potrebná je Božia milosť. Preto okrem nášho vlastného úsilia musíme prosiť o moc, o milosrdenstvo. Pri pokušení musíme hľadať oporu aj v spoločenstve Cirkvi. Ak je človek vláčený vášňami, je veľkou pomocou duchovné vedenie. Naš zápas s hriechom sa začína predovšetkým v uvedomení si jeho existencie, keď si uvedomíme vlastný zdroj hriechu. Naša bezradnosť v zápase s ním spočíva často v nedostatočnom poznaní genézy hriechu (prečo, kde má začiatok?).

Prosme Ježiša, aby nám zjavil obrovský dosah ľudského hriechu, jeho zlobu – aby sme pocítili, že náš hriech – môj hriech – ho pribil na kríž. Prosme aj o to, aby nám Ježišov kríž zjavil lásku Otca. V kríži sa najdokonalejšie zjavila pravda, že: *Boh tak miloval svet...* a práve na ňom premohol i náš hriech.

Andrej Kalamen

ROZHOVOR O MINULOSTI I PRÍTOMNOSTI

Roky 2000 – 2002 – to bol čas, keď v našej farnosti ako kaplán pôsobil vdp. Stanislav Lieskovský. Nie je to tak dávno, a tak si ho isto mnohí Blumentálci pamätajú. No a tí, čo vtedy do Blumentálu nechodili, môžu ho poznať z článkov, ktoré aj po svojom odchode pravidelne publikoval v našom farskom časopise.

• Aký je, dôstojný pán, s odstupom času Váš pohľad na roky strávené v tejto farnosti?

V prvom rade som naozaj vďačný Pánu Bohu za túto veľmi užitočnú skúsenosť. Dvadsaťdva mesiacov v Blumentáli bol na

jednej strane časovo i fyzicky náročný „maratón“ vzhľadom na počet ľudí – nielen našich farníkov –, ktorým sme ako kňazi pastoračne slúžili, na druhej strane som zakúšal radosť z peknej tímovej spolupráce

a zo skutočného bratského spoločenstva so spolubratmi kňazmi. Preto som veľmi vďačný aj vtedajšiemu správcovi farnosti vdp. Štefanovi Herényimu a mojim spolukaplanom. A, samozrejme, mnohým žičli-

vým farníkom, ktorí boli pre mňa tiež veľkým povzbudením a pomocou, či už duchovnou alebo hmotnou. Niektorí z nich sú už na večnosti, ale aj na nich si občas v modlitbe spomeniem.

• Pýtam sa preto, že v prvom rozhovore po Vašom príchode ste (mimochodom ako mnohí iní v tom čase) povedali: Všetko, len Blumentál nie! Zmenili ste po tých dvoch rokoch svoj názor?

Znova sa mi len potvrdilo, že Pán Boh dobre vie, čo nám osoží. Je to neraz práve to, čomu by sme sa najviac chceli vyhnúť. V mojom prípade to bola aj farnosť Blumentál. Najprv som sa obával, lebo som počul, aká je tam náročná pastorácia. Aj keď sa z tejto farnosti po roku 1989 postupne odčlenili tri či štyri nové farnosti, zostala naďalej náročnou na kňazskú službu. V tomto svoj názor nemením ani teraz. Ale počas ďalších rokov v pastorácii som si o niečo viac zvykol na pastoračnú záťaž – ak to tak možno nazvať. A stále viac sa učím s dôverou v Božiu lásku odovzdávať všetko do Božích rúk. To mi navracia pokoj do duše a dáva silu riešiť nové úlohy a problémy.

• Keď ste odišli, ocitli ste sa už ako správca farnosti na fare sám. Aké to bolo odísť zo spoločenstva, ako ste povedali, „z bratského spôsobu organizovania života na fare, z rodinného prostredia, v ktorom sa oplátilo večer niekedy až do pol jedenástej čakať na spoločnú modlitbu breviára“ do samoty na fare v Jablonici a prevziať plnú zodpovednosť za život farnosti?

Bola to určite veľká zmena. Skončili sa „zlaté kaplánske časy“, kedy som vykonával takmer výlučne duchovnú kňazskú službu. Pribudlo veľa praktických povinností a zodpovedností, o akých sa mi ani nesnívalo. Zo začiatku som sa cítil „ako vyoraná myš“ – nestíhal som sa čudovať, čo všetko má taký správca farnosti na starosti. Otázky typu: „Pán farár, čo robíte celý deň na fare? Nenudíte sa?“ ma najprv prekvapovali, urážali i hnevali. No potom som si uvedomil, že mnohí laici nemajú odkiaľ poznať život kňaza, že je to pre nich určité tajomstvo. A bolo by preto užitočné dať im viac možností spoznať ho.

Ďalšou veľkou zmenou bolo to, že som zostal fyzicky sám. Odišiel som z každodenného života v spoločenstve blumentálskych kňazov, ktoré bolo pre mňa veľkou oporou. No aj na to už Pán Boh vopred myslel. Ešte ako bohoslovec som spoznal spoločenstvo kňazov, s ktorými sa pravidelne stretávam. Je to skutočná duchovná rodina; a o nič menejcenná ako tá pokrvná. Takže som nejakú skľučujúcu samotu ani nepociťoval. Hovorím to naozaj úprimne z vlastnej skúsenosti.

A čo sa týka zodpovednosti za farnosť? Doteraz si pamätám pocit, keď som autom prvýkrát prechádzal cez Jablonicu a videl, aká je veľká: „Toto všetko budem mať ja sám na starosti?“ V duši som vzápätí vnímal upokojujúcu odpoveď: „Neplaš sa! Nie ty si Spasiteľ, ale Ježiš. Ty si len správca. Tvojou úlohou je mať rád týchto ľudí a cez lásku k nim pridať Boh.“ A bolo po strachu. Neskôr prišli iné skúšky, ale Pán Boh mi dal vždy aj silu, aby som ich zvládol.

• Odtiaľ smerovali Vaše kroky, ak sa nemýlim do Merašíc... A teraz opäť zmena – Dvorníky. Nové prostredie, noví ľudia, nové skúsenosti...

Po dvoch náročných rokoch v Jablonici som bol päť rokov správcom farnosti Merašice, v hlohovskom dekanáte. Malá farnosť s dvoma filiálkami, spolu asi 860 farníkov, tri kostoly. Oproti predchádzajúcim miestam to bol oddych. No vôbec som sa nenudil ani tam. Kto chce žiť aj pre dobro iných, nikdy sa nenudí. Využil som možnosť mať viac času na osobné kontakty s farníkmi, a neľutujem. Vytvorili sa mnohé pekné vzťahy, z ktorých vzišlo veľa aktivít. Všade som stretol dostatok ľudí dobrej vôle, pre ktorých a s ktorými sa oplátilo pracovať, duchovne i fyzicky.

Od 1. augusta 2009 som farárom v Dvorníkoch nad Váhom. Prostredie som už trochu poznal, lebo je to hlohovský dekanát. Skoro štyri a pol tisíce farníkov, štyri obce, štyri kostoly. Mám tu však aj kaplána a to je veľká pomoc. Fyzická i duchovná. V októbri tu bola po dvoch rokoch birmovka, stojeden birmovancov. Skúsenosti z predchádzajúcich farností i náročnosť tejto farnosti mi pomohli rýchlejšie sa „zabývať“ a čím skôr začať naplno „fungovať“ v novom prostredí. Niečo ako naskočiť do vlaku za jazdy. Aj tu si však často pripomínam to, čo pokladám za podstatné: „Som tu v prvom rade pre ľudí, pre ich duše, a všetko ostatné až potom.“ Verím, že aj tu môžem v spolupráci s Bohom urobiť aspoň niečo užitočné pre spásu iných ľudí a prežiť veľa pekného.

• No nielen nové prostredie, ale zmenili sa aj časy. Začiatok tisícročia bol predsa len pokojnejší ako súčasnosť. Vaše rozhodovanie o voľbe povolania, ako ste povedali, bolo stretnutie s tvrdosťou ľudí voči sebe počas základnej vojenskej služby a potreba niečo urobiť. V tých rokoch (1988 – 1989), hoci to bolo obdobie náročné, bolo oveľa menej násillia, tvrdosti, ľudskej zloby, závidia a nenávisťi. Pociťujete túto zmenu správania sa aj vo vidieckom prostredí?

Musím s ľútosťou potvrdiť, že viac vnímam rôzne prejavy zla medzi ľuďmi, a čo je najhoršie, aj medzi deťmi na základných školách. Vidiek či mesto, nevidím veľmi výrazné rozdiely. Nevieam, či je toho zla viac, alebo to iba ja citlivejšie vnímam, ale cítim aj naliehavejšiu potrebu „proti tomu zlu čosi robiť“ – tak, ako kedysi pri zrode môjho duchovného povolania.

• Čo môžete ako kňaz robiť, aby sa tieto negatíva eliminovali, aby ľudia boli voči sebe ľudskejší, aby neupadala morálka, aby sa deti už v útlom veku nestrétali s toľkým násillím?

Riešenie vidím v serióznej tímovej spolupráci s biskupmi, kňazmi a laikmi ochotnými počúvať Boží hlas vo svojom vnútri. Každá praktická vec by mala mať duchovne silné zázemie – ľudí, ktorí sa za konkrétne aktivity modlia a obetujú svoje životné kríže. Verím, že záleží na každom jednotlivcovi a každý z nás môže urobiť veľa. Je dôležitá intenzita nášho života s Kristom. Osobne cítim potrebu stále sa zdokonaľovať odborne i duchovne, čo napomáha rovnováhe a účinnosti pastoračného pôsobenia.

• Prejavuje sa odklon od viery a útoky na Cirkev v súčasnom svete aj vo vidieckom prostredí, či tam pretrvávajú tradičná slovenská zbožnosť, alebo sa Vám darí vstúpiť do duší uvedomelú hlbokú vieru kresťana katolíka?

Nevidím veľmi výrazné rozdiely medzi mestom a vidiekom v odklone od viery či útokoch na Cirkev. Aspoň tam, kde som doteraz pôsobil. Na vidieku je však predsa len viac možné ticho a pokoj nielen zažiť, ale v nich trvalejšie žiť a tak mať ľahšiu cestu k sebe samému, k svojej duši a k Bohu. Myslím si, že Matka Tereza kedysi povedala, že ovocím ticha je modlitba. Tá je možná, keď sa človek sústreďí a je aspoň ako-tak v pokoji. Preto sa napríklad usilujem najprv prinášať ľuďom pokoj. Na ňom sa dá stavať vzťah k sebe, k blížnemu, k Bohu. Skratky neexistujú. Ani dom sa nedá postaviť dobre bez základu. A ako sa mi darí vstúpiť ľuďom hlbokú vieru? Aj sám by som rád vedel, ale uvedomujem si, že treba stále zasievať a nejaká úroda predsa len raz dozreje. Čiže aj tu sa učím nekončenej trepezlivosti – tak veľmi potrebnej – s inými i so sebou. Netrúfam si povedať, že mojou zásluhou, ale mám z toho radosť, že jeden z mojich bývalých žiakov na cirkevnej učňovke na Vazovovej ulici je momentálne v kňazskom seminári... Prosím vás o modlitby aj za neho.

• Nedá mi nepoložiť Vám ešte jednu otázku: Raz ste mi povedali, že všade, kde ste boli, boli to farnosti Mariánske. Platí to ešte? Nezabudli ste za tie roky na našu Matku dobrej rady?

Ak si dobre spomínam, tak farnosť s titulom Mariánskeho sviatku boli iba Stará Turá a Blumentál. A z čias mojej diakonskej praxe aj farnosť Vrábľa. V merašickej farnosti má filiálka Kapince titul Nepoškvrneného Srdca Panny Márie a titul Ružencovej Panny Márie má jedna z mojich súčasných filiálok – Zemianske Sady. Panu Máriu sme dostali za matku od samého Ježiša Krista. Preto ma vždy poteší uvedomovať si jej prítomnosť v mojom živote aj cez vonkajšie znaky. Ako Matku dobrej rady si ju pripomínam hlavne v súvislosti so spomienkou na Blumentál, a to aj na každoročných medzinárodných duchovných cvičeniach pre kňazov v rímskom Castel Gandolfo, kam sa veľmi rád vraciam. Na priechli jedného domu v tejto štvrti je práve obraz Matky dobrej rady.

• A čo po rokoch odkážete Blumentálcom?

Napriek mnohým minulým i súčasným ťažkostiam neľutujem, že som kňazom. Prosím vás o modlitby a obety za kňazov a biskupov, aby boli takými, akými ich chce mať Kristus. Zo srdca ďakujem za všetkých kňazov, ktorým ste pomáhali a pomáhate žiť dobre ich povolanie! Je to nakoniec užitočné aj pre vás... Rád spomínam na čas prežitý medzi vami a s vami. Život však plynie rýchlo a každú chvíľu sme bližšie k večnosti. Preto treba hľadiť dopredu a nestrácať z očí cieľ a zmysel nášho života: večný život s Kristom. Žehnám vás a s vrnúcou túžbou vás pozdravujem: „Dovidenia v nebi!“

Ďakujem, dôstojný pán, za Vaše úprimné slová. X. Duchoňová

EUCHARISTIA

V šesťnástom čísle časopisu *Milujte sa* (imprimatur udelil spišský biskup Mons. prof. ThDr. F. Tondra 8. 8. 2009) uverejnil P. M. Piotrovski TChr. príspevok pod názvom *Eucharistický zážrak v Buenos Aires*. Z článku o udalosti, ktorá sa stala v hlavnom meste Argentíny 18. augusta 1996, a ktorú Cirkev uznala ako zatiaľ posledný eucharistický zážrak, vyberáme niektoré časti, aby sme si už na začiatku Veľkého pôstu uvedomili, čo si budeme pripomínať tesne po jeho uplynutí, totiž ustanovenie Eucharistie, najväčšieho daru, aký nám Ježiš zanechal a aby sme sa utvrdili o jeho reálnej prítomnosti pod podobami chleba a vína v Eucharistii.

Večer 18. augusta 1996 o 19,00 h slúžil kňaz Alejandro Pozet svätú omšu v katolíckom kostole v obchodnej časti Buenos Aires. Pri konci rozdávania svätého prijímania podišla k nemu žena a oznámila mu, že v zadnej časti kostola na svietniku je vyhodená Hostia. Kňaz naozaj na uvedenom mieste našiel zneuctenú Hostiu, ktorá bola tak znečistená, že ju nemohol prijať. Vložil ju preto do nádoby s vodou a uložil do Svätostánku v kaplnke Najsvätejšej sviatosti. Takto začína autor opis udalosti v citovanom článku, z ktorého ďalej vyberáme:

Keď v pondelok 26. augusta otec Alejandro otvoril Svätostánok, s údivom zistil, že Hostia sa premenila na krvavú substanciu. Informoval o tom kardinála Jorgeho Bergoglia, ktorý prikázal urobiť fotografie. Ďalšie fotografie urobili 6. septembra. Na fotografiách je zjavná ich premena na krvavé mäso, pričom sa jej objem výrazne zväčšil. Túto udalosť udržiavali v tajnosti takmer tri roky. Pretože premenená Hostia nepodliehala rozkladu, v r. 1999 kardinál rozhodol, že ju dajú vedecky preskúmať.

A tak 5. októbra 1999 v prítomnosti zástupcov kardinála odobral Dr. Castanon vzorku z Hostie, ktorá sa premenila na kúsok krvavého mäsa. Vzorku poslali vedcom do New Yorku, pričom ich neinformovali o jej pôvode. Jedným z výskumníkov bol Dr. Frederic Zugibe, známy newyorský kardiológ a súdny patológ, ktorý potvrdil, že skúmaná substancija pochádza naozaj z ľudského tela a krvi, a sú v nej prítomné ľudské DNA slovami:

„Skúmaný materiál je čiastkou srdcové-

ho svalu, ktorý sa nachádza v stene ľavej komory v oblasti medzikomorovej priehradky. Ide o pracovný myokard (ktorý je súčasťou tepajúceho srdca). Srdcový sval je v stave zápalu, lebo sa v ňom nachádza veľa bielych krviniek.“

Známy novinár Mike Willesee a právnik Ron Tesoriero, ktorý výskum sledovali a vedeli o pôvode vzorky, boli vyhlásením doktora Zugiba šokovaní. Vtedy novinár informoval vedca, že materiál, z ktorého pochádza odobratá vzorka, uchovávali mesiac v nádobe s obyčajnou vodou a potom tri roky v destilovanej vode, a až potom z neho odobrli túto vzorku na výskum. Dr. Zugibe odpovedal, že nenachádza vedecké vysvetlenie skutočnosti, ktorá sa nedá racionálne vysvetliť. Následne Mike Willesee informoval Dr. Zugibeho o tom, že vzorka pochádza z premenenej Hostie, ktorá sa tajomným spôsobom premenila na čiastku ľudského tela. Udivený lekár povedal: „Ako a prečo sa mohla konsekrovaná Hostia zmeniť a stať sa živým ľudským telom a krvou, ostáva pre vedu neriešiteľným tajomstvom úplne presahujúcim jej kompetencie“.

Jedinú rozumnú odpoveď môže poskytnúť viera v mimoriadne pôsobenie Boha, ktorý nám prostredníctvom tohto znamenia chcel potvrdiť, že Ježiš je skutočne prítomný v tajomstve Eucharistie.

Mike Willesee, keď spracúval dokumentáciu tohto eucharistického zázraku sa obrátil a spolu s Ronom Tesorierom napísali knihu *Reason to Believe (Dôvod veriť)*, v ktorej predstavili zdokumentované skutočnosti eucharistických a iných znamení,

ktoré povzbudzujú k viere v skutočnú Ježišovu prítomnosť v Eucharistii. Natočili aj dokumentárny film, ktorý vo veľkej miere dokumentuje výsledky skúmania zázračnej Hostie z Buenos Aires...

Nestáva sa často, že by sa náš farský časopis venoval zázrakom či nevysvetliteľným skutočnostiam. Táto udalosť je však zdokumentovaná a Cirkvou uznaná, preto sme vybrali časť spomínaného článku. Súčasné obdobie je totiž k Cirkvi a dianiu v nej veľmi nepriaznivo naladené. Svetské médiá a ich pracovníci hádam lupou hľadajú niečo, čo by mohlo zdiskreditovať Cirkev, jej hierarchiu, kňazov, ale aj veriacich. Týmto príspevkom chceme preto **povzbudiť predovšetkým našich veriacich, ale aj hľadajúcich k viere, najmä k viere v skutočnú prítomnosť Ježiša v Eucharistii a k väčšej eucharistickej úcte**, ktorá akoby aj u nás postupne ochabovala. Nedá mi v tejto súvislosti nespomenúť, že aj v našom kostole sa stáva, že niektorí veriaci, hoci je vyložená Oltárna sviatosť, suverénne kráčajú k lurdskej jaskynke, tam si kľaknú takmer chrbtom k Ježišovi, „zbožne sa pomodlia“ a opäť odkráčajú bez toho, aby sa člen obrátil k obetnému stolu a vzdali úctu prítomnému Ježišovi. Nemáme v úmysle odvádzať veriacich od Mariánskej úcty, naopak, veď náš chrám je zasvätený Panne Márii a máme v ňom aj milostivý obraz Matky dobrej rady, ale nikdy nesmieme obchádzať Ježiša a nevzdať predovšetkým jemu potrebnú úctu, ktorú by mala prehĺbiť aj hlboká viera v skutočnú Ježišovu prítomnosť v Eucharistii, možno podoprená aj opisaniu udalostou.

Autor citovaného článku o Eucharistickom zázraku v Buenos Aires povzbudzuje čitateľov slovami, že: „Boh prostredníctvom záračných zjavení vyzýva ľudí, aby sa obrátili. Ak Kristus premení Hostiu na fyzicky vnímateľné telo a krv, na sval zodpovedný za srdcové sťahy, chce v nás prebudiť, povzbudiť a posilniť našu vieru v skutočnú Ježišovu reálnu prítomnosť v Eucharistii. Tým nám potvrdzuje, že v každej svätej omši sa sprítomňuje celé tajomstvo našej spásy: Kristovo umučenie, smrť a zmŕtvychvstanie.“

Prípravila X. Duchoňová

ISLAM A KREŠŤANSTVO

Z pohľadu islamu sú Tóra, Evanjeliá a Korán tri „nebeské knihy“, ktoré pochádzajú od Boha. V minulosti existovali aj iné „nebeské knihy“, tie sa však nezachovali. V islame sa uvádza, že tri náboženstvá – židovské, kresťanské a islam, pochádzajú od toho istého Boha a vo svojej podstate tak hlásajú podobné princípy a zásady, a preto sú si v mnohom podobné. Existujú však zásadné rozdiely v obsahu a spôsobe chápania viery.

Spoločným prvkom je viera v Boha, ktorý stvoril všetko existujúce. Islam tak ako kresťanstvo a judaizmus uznáva existenciu Boha, ktorý všetko stvoril, riadi a zachováva.

Rozdiel: Kým kresťanská viera stojí na vyznávaní viery v jedného Boha v troch osobách, teda Najsvätejšej Trojice, viera v islame je postavená na Bohu, ktorý je vo všetkých svojich vlastnostiach jedinečný a ojedinelý. V Koráne sa píše: „(Boh) nemá nijakých spoločníkov ani potomstvo, je ojedinelý a nič sa mu nevyrovná“. **Rozdiel**

v chápaní existencie Boha je teda najzákladnejším rozdielom medzi kresťanstvom a islamom. Tento rozdiel sa zreteľne prejavuje napríklad aj v názve, kde kresťanstvo prevzalo svoj názov od osoby Ježiša Krista. Islamské náboženstvo svoj názov prevzalo od slova „islam“, ktoré znamená oddanosť Bohu jednému jedinému.

Cirkev a duchovenstvo. Hierarchické usporiadanie sa prejavuje najmä v Katolíckej cirkvi. **Islamské náboženstvo nemá nijakú cirkevnú alebo duchovnú hierarchiu** a bolo

postavené na princípe jednoduchosti. V tomto smere si každé spoločenstvo moslimov vyberalo zo svojho streda jednu alebo viacero osôb, ktoré viedli ich spoločné modlitby a prednášali kázne či dávali veriacim rady do ich každodenného života.

Modlitba: V kresťanstve aj v islame je jeden z podstatných prvkov viery vyjadrený aj navonok. Odlíšnosti sú v spôsobe a forme jej výkonu. **V kresťanskom náboženstve sa veriaci obracia na Boha Otca ako darcu všetkých darov, najmä skrze Krista Vykupiteľa a Spasiteľa v Duchu Svätom.** Často svoje modlitby prednáša Bohu aj cez prostredníkov – orodovníkov (v katolíckom a pravoslávnom spoločenstve svätcov, najmä cez Pannu Máriu). **V islame má modlitba smerovať len k Bohu** a nesmie byť sprostredkovaná.

Odpustenie: Podľa Koránu sa človek môže vykúpiť z hriechov len svojou vierou, neustálou snahou o dobré správanie a mravným životom. Avšak aj napriek takejto snahe človeka, posledné slovo o úspešnosti človeka vo svojom pozemskom živote náleží Bohu. Istým spôsobom je tu náuka o predestinácii – predurčení na spásu alebo zatratenie, ktorú Katolícka cirkev neuznáva. Navyše v Katolíckej cirkvi je veľmi dôležitým prvkom vyznania viery aj náuka o odpustkoch, teda o odpustení trestov za hriechy, ktorých vina bola odpustená vo sviatosti zmierenia cez dokonalú ľútosť.

Manželstvo a rozvod: V pravoslávnych cirkvách ako aj v Katolíckej cirkvi je manželský vzťah muža a ženy povýšený na sviatosť. Manželský vzťah v týchto cirkvách je alebo platný alebo neplatný od samého začiatku, nemožno ho teda rozviesť. **Protestantské cirkvi túto sviatosť nemajú,** preto sa aj otázka rozpadu manželstva u nich chápe inak. V tomto ohľade sú teda bližšie k náuke islamu. Veriaci podľa islamu by mal rozvíjať svoj intímny život len v rámci stáleho vzťahu, ktorým je manželstvo. Islam však, podobne ako judaizmus, uznáva aj rozvod ako posledný a najnevyhnutnejší prostriedok na riešenie nezmieriteľných sporov v manželstve.

Katolícka a pravoslávne cirkvi, rovnako ako aj islam, odmietajú tzv. manželstvá osôb rovnakého pohlavia.

Pôst veriaceho spojený s modlitbou v kresťanstve je znakom obrátenia a konania pokánia za svoje hriechy, ale aj pokánia za tých, čo ho nekonajú. **Pre obidve náboženstvá je pôst určitým druhom očisty tela a duše.** V Katolíckej a pravoslávnych cirkvách je pôst stanovený v rôznych dĺžkach v rozličných obdobiach a rôznym spôsobom. Islamský pôst počas mesiaca Ramadan (lunárny mesiac, ktorý sa mení, nie je termínovo stály) vyžaduje úplné zdržanie sa jedla, pitia a intímneho styku počas dňa od východu až po západ slnka a v noci zintenzívnenie duchovného života.

Putovanie v živote kresťana aj moslima má nezastupiteľné miesto. U kresťana však púť nie je nevyhnutnou podmienkou spásy. Z náboženského hľadiska islamu je púť do Mekky aspoň raz v živote pre moslima povinnosťou.

Islam a kresťanstvo sa istým spôsobom stretávajú aj v náuke o anjloch. V oboch náboženstvách sa verí, že existujú anjeli – bytosti, ktoré Boh stvoril.

Život a smrť: Obe náboženstvá uznávajú v princípe, že po smrti príde deň zmŕtvychvstania a následne súdny deň. V obidvoch náboženstvách je zhodná náuka o večnej blaženosti aj o zatratení. **Podstatný je však rozdiel v chápaní prežívania večnosti.**

Základné zásady morálky v ich základnej podobe nájdeme v oboch náboženstvách totožné.

Viera v osud: Kresťanstvo nepodporuje náuku o osude. V islame, naopak, je viera v to, že veci sú vopred určené a nie sú závislé od vôle človeka.

Sporným prvkom vo vzťahu oboch náboženstiev je skutočnosť, že Katolícka cirkev nikdy oficiálne neuznala Mohameda za posla a proroka. To iste platí aj o Koráne ako o „nebeskej knihe“. Pripravil Daniel Dian

Prípravte cestu Pánovi

Ježišovo verejné účinkovanie sa začína vtedy, keď ho v Jordáne pokrstil Ján Krstiteľ. Vo všetkých štyroch evanjeliách toto jeho poslanie opisuje verš z Izaiáša: Čuj! Ktos volá: Na púšti pripravte cestu Pánovi. Vyrovnejte na pustatine chodník nášmu Bohu (Iz 40, 3). Viaceré starozákonné texty hovoria o spásnom zásahu zo strany Boha, ktorý vystupuje zo svojej skrytosti, aby súdil a spasil. Jemu treba otvoriť bránu a pripraviť cestu. Krstiteľovým kázanim sa tieto staré slová nádeje uskutočnili. Začali sa ohlasovať veľké veci (Benedikt XVI.: Ježiš Nazaretský).

K Jánovmu krstu patrí sľob – vyznanie hriechov. Ide tu o očistenie, o vyslobodenie sa zo špiny minulosti, ktorá ťaží a znetvoruje život, ide o nový začiatok, teda smrť a vzkriesenie, o to, začať žiť život úplne nanovo. „Musíš sa znovu narodiť z Božej lásky, musíš sa znovu narodiť, aby si žil, musíš sa znovu narodiť z Božieho Ducha, musíš sa znovu narodiť, aby si nový život žil“, spieva známy spevák a skladateľ piesní na biblické motívy.

Je pre nás ťažké pochopiť, prečo Ježiš podstúpil tento krst, ktorý v sebe zahŕňa vyznanie viny a prosbu o odpustenie. Akej viny? O odpustenie čoho prosí? V tomto prípade je nechápavosť a tvrdosť srdca našou výhodou, lebo kto by to úplne pochopil a dokázal precítiť, tomu by to srdce muselo puknúť od záplavy vďačnosti a lásky k Ježišovi. Veď to on pre nás, z lásky k nám vstúpil na miesto hriešnikov, zo solidarity k nám sa stal jedným z nás. **„Ježiš si naložil na svoje plecia bremeno viny celého ľudstva a zniesol ho do Jordánu.“** Krst je tu prijatím smrti za hriech ľudstva a hlas pri krste: **Toto je môj milovaný syn** (Mt 3, 17) poukazom na zmŕtvychvstanie. A v tom je naša nádej.

Ježiš nám otvoril cestu k Božiemu kráľovstvu a chce byť aj našim sprievodcom na tejto ceste. **„Ježiš sa ponúka, že všetko urobí za nás, ale nie bez nás.“** Nie bez toho, aby sme si svoje hriechy uvedomili, vyznali Bohu a oľutovali. Každé dobro i zlo prichádza na svet cez ľudské srdce. A sme to my, každý jeden z nás, ktorí si to srdce musíme ustrážiť. Je to ťažké a Boh to vie, preto je k nám taký milosrdný, keď vidí, že svoje zlé skutky ľutujeme. Problémom ostávajú následky našich pokleskov, pretože prírodné zákony a ľudia sú neúprosní a nemajú zľutovania. Vojny, koncentráky, podrazy, zrady, vraždy, každá nespravodlivosť, aj prírodné katastrofy. Toto všetko spôsobilo zlo, ktorému to človek vo svojom srdci dovolil, ktoré včas nedokázal zastaviť. Otvoril Pandorinu skrinku, vypustil Džina z fľaše, lebo tak sa vo svojej slobodnej vôli rozhodol a podľahol pokušeniu neposlúchnuť. Zbytočne sa pýtame „kde bol Boh, keď toto všetko pripustil?“ Asi plakal nad našou hlúposťou a krutosťou. Aké „malé“ poklesky – oklamať, zraďiť, ukradnúť, ohovoriť, neposlúchnuť, byť pyšný, aspoň trochu zasiahnuť Bohu do jeho kompetencií... a aké nedozierne a hrozné následky to prináša. Stačí sa pozrieť okolo seba.

Boh už urobil pre nás všetko, od nás chce len jedno, ale nástojčivo to opakuje tak, ako nám to znelo v ušiach na popolcovú stredú: *Kajajte sa a verte evanjeliu.*

Taňa Hrašková

Farská knižnica informuje

Louis Pasteur povedal, že málo vedy vzdaluje od Boha, ale veľa k nemu privádza... Tento slávny výrok ešte slávnejšieho autora je mottom knihy, ktorá pribudla na policičku v našej farskej knižnici. Vydavateľstvo Lúč v roku 2006 v edícii Libri Euro-

peae vydalo ako svoju 5. publikáciu preklad francúzskeho originálu autora **Jeanu Guíttona: Boh a veda** (Lúč, Bratislava, 2006, 136 s.).

Je to kniha dialógu, otázky kladie známy francúzsky kresťanský filozof Jean Guítton a odpovede hľadajú a formulujú vedci, bratia Igor a Grichka Bogdanovci, odborníci v oblasti teoretickej fyziky a astrofyziky. Už len tieto mená a názvy oblastí, v ktorej sú odborníkmi, zaručuje, že to bude zaujímavé a neľahké čítanie. Je umením položiť dobrú otázku, hoci sa bežne hovorí, že nijaká otázka nie je hlupa alebo zlá, predsa s odpoveďami už môže byť problém. Ale v tejto publikácii je rovnováha: dobré otázky striedajú dobré odpovede, ťažké otázky sú zvládané bravúrne a jednoznačne a ľahkú otázku a povrchnú odpoveď tu azda ani nenájdeme.

Všetkých nás lákajú otázky o počiatkoch vesmíru, o tom, čo bolo a ako bolo, keď nič nebolo a keď sa niečo začalo. Nevrďím, že po prečítaní tejto knižky budete mať odpoveď na všetky otázky, ale zistíte, že vaše tajné otázky trápia aj vedcov z celého sveta a oni hľadajú na ne odpoveď – tvrdo a podrobne, tisíce z nich, po malinkých kúskoch objavujú, objasňujú a vysvetľujú majstrovské dielo Stvoriteľa. Je to napínavá práca skoro ako detektívka, a ak sa majú jej výsledky pretlmočiť do bežnej, hovorovej reči, je z toho zrazu filozofická správa, jasne deklarujúca skryté, ale jasné svedectvo o aktivite Boha a dôležitej úlohe vedy a výskumu. Fascinujúce čítanie, miestami občasný problém rozumieť hĺbku vedomostí diskutujúcich, ale výsledkom môže byť pokoj duše roky týranej nezodpovedanými otázkami: transcendentná Bytosť, ktorá je príčinou i zmyslom celého vesmíru je rovnako reálna pre filozofov ako aj pre teológov a vedcov.

Ale aj tak záverečné slovo má každý z nás: či v slobode ducha tomu všetkému uveríme a podvolíme sa večným zákonom Zákonodarcu a Hybatela.

Náročné, ale zaujímavé čítanie pre mladých i starších, ktorí majú ešte nezodpovedané otázky o podstate sveta a vesmíru. Na každej strane sa naplnia motto knižky, čím viac vieme, tým sme bližšie Pravde; veda a Boh nie sú v protiklade, ale v hlbokej jednote a symbióze. **Monika Šandorová**

ÚRADNÉ HODINY NA FARSKOM ÚRADE

doobeda Po – Pi: 9,00 – 11,00 h; poobede Po – Pi: 14,30 – 16,30 h;
telefón: 55 56 23 19 (fax), 55 41 02 33, 0904 555 566;
kostol: 55 57 11 78.

SVÄTÉ OMŠE

• **nedela a sviatky:** 6,00; 7,30; 9,00; 10,30; 12,00 (ak sviatok pripadá na sobotu, sv. omša o 12,00 h nie je); 16,30; 18,00 (mad.); 19,00 h; • **pracovný deň:** 5,45 (5 min. pred sv. omšou možnosť pristúpiť k sv. prijímaniu); 6,30; po-pia 16,30; 18,00 h (počas júla a augusta nebýva), v sobotu popoludní len o 18,00 h; • **sviatok v pracovný deň:** 5,45; 6,30; 10,30; 16,30; 18,00; 19,00 h alebo podľa oznamov. V deň pracovného pokoja, ktorý nie je cirkevne prikázaný sviatok (napr. sv. Cyrila a Metoda a Sedembolestnej Panny Márie): 6,00; 7,30; 10,30, popoludní o 16,30 a 18,00 h – všetko slovenské).

VYSLUHOVANIE SVIATOSTI ZMIERENIA

• **vo všedné dni** ráno a večer počas sv. omši (vždy aspoň v jednej spovednici, podľa toho, ako nám to dovoľujú iné pastoračné povinnosti), a to ráno od 6,20 h približne do 8,00 h (podľa potreby aj dlhšie); večer od 16,30 h približne do 19,00 h (podľa potreby aj dlhšie); • **vo štvrtok pred prvým piatom** a v prvý piatok už od 15,00 h; • **v nedelu**, kedy každého kresťana katolíka väzuje povinnosť zúčastniť sa na celej sv. omši, spovedáme **len v čase medzi dopoludňajšími sv. omšami**.

FATIMSKÁ SOBOTA

6. 3. po sv. omši, ktorá sa začína o 6,30 h, teda asi o 7,15 h, kedy sa chceme stretnúť pri modlitbe sv. ruženca.

VEČERADLO S PANNOU MÁRIOU

v sobotu 20. 3. ráno po sv. omši, ktorá sa začína o 6,30 h.

ADORÁCIA

v stredu ráno po sv. omši, ktorá sa začína o 6,30 h, teda o 7,15 h; vo štvrtok po sv. omši, ktorá sa začína o 16,30 h, teda od 17,15 do 18,00 h. Saleziáni (Miletičova): vo štvrtok po večernej sv. omši.

KATECHÉZA

• **rodičov, ktorí žiadajú krst svojho dieťaťa**, každú stredu o 17,00 h. Účasť obidvoch rodičov je potrebná. Očakávame aj krstných rodičov. Nahlásiť krst dieťaťa a vyplniť krstný listok možno v ktorýkoľvek deň v úradných hodinách v kancelárii farského úradu. Potrebným dokladom je rodný list dieťaťa.

• **pred prijatím sviatosti manželstva** sa začína vždy v prvý pondelok mesiaca. Snúbenci sa stretnú dvakrát s kňazom, raz s psychológom a potom s lektorom prirodzeného plánovania rodičovstva. Každé stretnutie sa začína vždy v pondelok o 17,00 h na farskom úrade. Treba sa hlásiť aspoň tri mesiace pred plánovaným termínom sobáša.

• **príprava birmovancov** prebieha v skupinových stretnutiach pondelky, utorky a štvrtky na fare.

KNÍŽNICA SVÄTEJ KATARÍNY - BLUMENTÁL

v utorok od 15,30 do 17,00 h a vo štvrtok od 16,00 do 18,00 h a v stredu ráno od 8,30 do 10,30 h.

PORADŇA

- **pre prirodzené plánovanie rodičovstva** (Billingsova): St 17,00 – 19,00 h; potrebné je objednať sa na tel. č. 02/45 94 39 30;
- **sociálna:** Po 9,00 – 11,00 h;
- **právna:** 1. a 3. štvrtok 9,00 – 11,00 h;
- **psychologická poradňa:** vždy v utorok o 19,00 h.

ŽENY ŽENÁM

sa stretávajú vo štvrtok od 14,00 do 16,00 h v miestnosti pre návštevy a katechézu.

ÚMYSEL APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MAREC

Všeobecný úmysel požehnaný Svätým Otcom:

Aby sa svetová ekonomika riadila zásadami spravodlivosti a rovnosti, berúc do úvahy skutočné potreby ľudí, osobitne chudobných.

Misijný úmysel požehnaný Svätým Otcom:

Aby cirkvi v Afrike boli zamením a nástrojom zmierenia a spravodlivosti.

Úmysel Konferencie biskupov Slovenska:

Aby príklad sv. Jozefa, pestúna Pána Ježiša, povzbudzoval kňazov do verného prežívania svojho povolania.

VÝZNAMNÉ LITURGICKÉ DNI

19. 3. Svätého Jozefa, ženicha Panny Márie

25. 3. Zvestovanie Pána

28. 3. Kvetná nedela, nedela utrpenia Pána

OZNAMUJEME, ŽE

- **pobožnosť Krížovej cesty** bude vždy v piatok po sv. omši, ktorá sa začína o 16,30 h, teda asi o 17,15 h, v nedelu pred popoludňajšou sv. omšou, teda o 15,45 h;
- **trojdňová pobožnosť k sv. Jozefovi** bude od 10. 3. ráno po druhej a popoludní po prvej sv. omši. Teda asi o 7,45 h a o 17,15 h, v nedelu o 17,15 h;
- v sobotu **6. marca** budeme v našom chráme sláviť **vzácné jubileum**. Už po mnohých rokoch organizovali ženy z farského spoločenstva **Ženy ženám ekumenické modlitbové stretnutia**, ktoré sa podľa inštrukcii Slovenského výboru pre Svetový deň modlitieb konali v prvý marcový piatok. Na nich sa pri modlitbe stretali kresťania z rôznych cirkví a spoznávali aj problémy žien rôznych krajín sveta. Zostavovateľom modlitbových textov býva vždy iná krajina. Tohto roku sa stretneme už po dvadsiatykrát. Zostavovateľom modlitbových textov je africký Kamerun. Súčasťou každého modlitbového stretnutia je aj finančná zbierka pre krajinu zastavujúcu texty. Jubilejná spomienka má aj druhý dôvod. V r. 1990 to bolo vtedajšie Česko-Slovensko, ktoré zostavovalo modlitbové texty. Témou modlitieb bola: „Naša nádej – spravodlivosť pre všetkých.“ Bola to mimoriadna udalosť, pretože práve Česko-Slovensko bola jediná krajina zo socialistického bloku, ktorej ústredie prideliť prípravu textov. A tak sa po páde totalitného režimu ženy na celom svete modlili už za našu slobodnú krajinu. Za všetkých organizátorov sa na stretnutie 6. marca o 9,00 h teší T. Suchalová.

Z vašich listov

Ďakujem za povzbudzujúce články v časopise Blumentál, ktorý čítam a vzdelávam sa z neho od roku 1989 – už celých dvanásť rokov, pričom spomínam aj na môj prvý list do časopisu, ktorý som poslala pod značkou K.S.

V roku kňazov sa chcem poďakovať kňazom, ktorí od februára r. 1998 pôsobili v Blumentáli.

Osobitne pánu farárovi Herényimu, všetkým pánom kaplánom i terajšiemu pánu farárovi Andrejovi Fordinálovi. Od d.p. Cibiru som sa dozvedela, že mám dar viery. Som mu za to veľmi vďačná a stále sa za neho modlím. Za tých dvanásť rokov sa trochu zmenil, ale ten úsmev a osobitný šarm pri prednášanej kázni si ešte zdokonalil. Vedela by som ho počuť aj hoci aj hoci. Neskôr mi d.p. Berta vysvetlil „fungovanie“ Božej prozreteľnosti – je to krásne nežné dobrodružstvo s Bohom.

Ďakujem pánu kaplánovi Kalamenovi, ktorý chodil k mojej svokre na prvé piaty posledné dva roky a napokon ju vyprevadil, keď si ju Pán života a smrti povolal k sebe. Ďakujem všetkým kňazom za Božie slovo, za ich vyučovanie, vychovávanie, formovanie a zdokonaľovanie sa v živote s vierou, za umenie rozprávať sa s úžasným Bohom a žiť svoj obyčajný každodenný život v stálej radosť s Kristom.

Veľmi rada mám Blumentálsky kostol pre jeho krásu a výnimočnú vznešenosť. Ako čerstvá dôchodkyňa som začala chodiť na prvú svätú omšu – tichú. Spievalo sa iba keď ju „slúžil“ d.p. Dian. Ostávala som aj na ďalšej, pri ktorej zaznieval spev s výnimočným sprievodom organu, po svätej omši sme sa modlili ruženec a po ňom modlitbu za kňazov. Za všetkých, aj za tých, čo odišli.

V r. 2001 bola naša rodina vystavená skúškam a tie trvali sedem rokov. Zvládali sme ich vďaka Božej milosti modlitbou, obetou s vďakou aj s prosbou prednášanou úžasnemu Bohu. Mój zdravotný stav mi teraz nedovoľuje tak často chodiť do Blumentálu, ale časopis si vždy kúpim. Napokon moja vďaka patrí všetkým kňazom a všetkým dávam pod ochranu Panny Márie a vyprosujem im pevné zdravie a radosť zo služby pre nás veriacich.

Kveta Slováčková